

Stuer derinde, der gemte saa mange ydmygende Erin-
dringer om Sommerens Forvildelse.

»Men Vognen er endnu ikke kørt frem, Hr. Pastor.«

»Det gør ikke noget. Jeg foretrækker dog at gaa,«
svarede han og trykkede i Hast hendes Haand.

Han gik i Tanker gennem Skoven uden at lægge
Mærke til, at Himlen var bleven blaa nu i Middags-
tiden. Næsten forårsagtig lyste den ind mellem de
afbladede Træer, hvor den vinterlige Sol tegnede sine
langstrakte Skygger paa den røde Skovbund.

Pludselig, da han nærmede sig Udkanten af Skoven,
hvorfra Spaserestien gennem en Stente førte videre
over Markerne ud til Hovedlandevejen, stansede han
med et Ryk. Han havde hørt og genkendt den
dybe Summen af Broderens Køreværk, og et Øje-
blik efter saae han den lille Vogn glide afsted der-
ovre paa Landevejen, slyngende Sol ud fra sine blanke
Metalbeslag.

For ikke at blive set stansede han i Skyggen af
et Træ. Han havde ikke talt med sin Bror siden
det Aftenbesøg, der var bleven til saa stor en Skuf-
felse for dem begge. Broderen havde et Par Gange
skriftlig underrettet ham om sin Kones Befindende
og desuden sendt ham sin Tidsskrift-Afhandling med
»en broderlig Hilsen«. Alligevel havde han ikke
kunnet overvinde sig til at forny Besøget.

Da han kom hjem, erfarede han til sin Overraskelse,